

РЕШЕНИЕ

№ 370

гр. София, 15.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 29.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **10591** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба от С. И. Ц. срещу Решение № 1 от 24.10.2011 г. на Кмета на Район „В.“, представляващо отказ за предоставяне на информация по заявление вх. № 9400-4841 от 05.10.2011 г.

Жалбоподателката счита, че отказът е незаконосъобразен и иска съдът да го отмени, като задължи административния орган да предостави информацията в посочения в заявлението вид и обем. Моли и за присъждане направените по делото разноски.

Ответникът, редовно уведомен, комплектова административната преписка, но не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно изключителността на оспорения административен акт на всички основания,

предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно чл.28, ал.2, вр. чл.3 от ЗДОИ решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп се взема от органа, представляващ съответния задължен по закон субект, или от „изрично определено от него лице”. Процесното заявление за достъп до информация е отправено до Кмета на Район „В.” - Столична община, който е задължен субект по чл.3, ал.1 от ЗДОИ. В този смисъл, оспореното решение, като подписано именно от този орган / в случая лице, временно изпълняващо тази длъжност/ е издадено от компетентния административен орган.

Спазена е и предвидената в чл.28 и чл.38 от ЗДОИ форма на акта.

Предвид горното, не са налице основания за отмяната му / обявяване на нуговата нижожност на основание чл.146, т.1 или т.2 от АПК.

Съдът не установява и наличието на съществени нарушения на административно – производствените правила , които да налагат отмяната на акта съгласно чл.146, т.3 от АПК.

По отношение на материалната законосъобразност на решението съдът прави следните изводи:

Видно от текста на подаденото заявление вх. № 9400-4841 от 05.10.2011 г. е поискана следната информация: на първо място: „На основание на какви документи и от кои длъжностни лица са издадени Скица № ст-94-В-334 / 11.09.2002 г. и Удостоверение по чл.13, ал.4 и ал.5 от ППЗСПЗЗ по молба № Ст-94-В-334 / 2002 г. за имот, за който се твърди, че е бивша собственост на Н. М. Ч.?; на второ място: „Регистрирани ли са в регистрите на Район „В.” посочените документи и от кои длъжностни лица са издадени?” / като към молбата са приложени копия на цитираните скица и удостоверение/ е на трето място, заявителката иска „копия от молба № Ст-94-В-334 / 2002 г. и от документите, приложени към нея и документите, въз основа на които са издадени горепосочените документи”.

Молбата е подадена от адв. С. И. Ц., която сочи, че „информацията е нужна с оглед представянето на тези документи по гр.д. 3068 / 2008 г. на СГС, I. състав, в което участва като пълномощник на въззивника.

Отказът да се предостави информацията е мотивиран от административния орган по следния начин:

Посочено е, че за получаване на исканата информация е предвиден специален ред, с оглед посоченото съдебно производство по дело № 3068 / 2008 г. на СГС, чрез съдебно удостоверение по реда на чл.186, изр.2 от ГПК.

Вторият мотив за отказ е, че исканата информация, съдържаща се в посочените документи представлява лични данни и е изключена от приложното поле на закона по чл.2, ал.4 от ЗДОИ.

И накрая, се сочи, че искането за посочване на длъжностни лица от СО – район „В.”, които са участвали при издаване на документите, представлява служебна информация, за която достъпът е ограничен на основание чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ и поради липса на надделяващ обществен интерес.

На първо място, съдът не споделя съображението за отказ, поради служебен характер на информацията за длъжностните лица от СО – район „В.”, които са участвали при издаване на документите, най-малкото поради обстоятелството, че посочените документи, касаят преписка развила се и приключила с издадените скица и удостоверение по чл.13, ал.4 и ал.5 от ППЗСПЗЗ през 2002 г., а разпоредбата на чл.13,

ал.3 от ЗДОИ изрично забранява да се прилагат ограниченията по ал.2 от същия член след изтичане на 2 години от създаването на такава информация. В този смисъл, отказът, мотивиран с чл.37, ал.1, вр.чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ е незаконосъобразен.

Основанието, че документите съдържат лични данни, също не може да мотивира цялостен отказ за предоставяне на исканата информация, доколкото и такива документи, касаещи трети лица / в случая наследниците на Н. М. Ч./ принципно биха могли да се предоставят по реда на ЗДОИ, след спазване на процедурата по чл.31 от ЗДОИ и, съответно, чрез заличаване на информацията, представляваща лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни.

Въпреки горното, съдът счита, че законосъобразно административният орган е отказал на заявителката предоставяне на информацията по заявление вх. № 9400-4841 от 05.10.2011 г. по реда на ЗДОИ въз основа на първия, посочен в административния акт мотив, като правилно е отчел, че за получаване на исканата информация е предвиден специален ред, с оглед посоченото съдебно производство по дело № 3068 / 2008 г. на СГС, I. състав чрез съдебно удостоверение по реда на чл.186, изр.2 от ГПК.

Правото на всеки да търси, получава и разпространява информация е конституционно гарантирано с разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от Конституцията на РБългария.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, „всеки гражданин на Р. Б. има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация”.

В този смисъл, приложното поле на този закон, посочен и като основание за подаване на заявлението за търсене на информация от жалбоподателката, се отнася само до информация, която може да бъде определена като „обществена” по смисъла на ЗДОИ. Определението за „обществена информация” е дадено в чл.2, ал.1 от закона, и това е „всяка информация, свързана с общественния живот в Р. Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти”.

Въпросът, в конкретния случай, е дали търсената от жалбоподателката информация е „обществена” такава, предвид специалната цел, която законът поставя като изискване за определянето ѝ, а именно дали е свързана с общественния живот в Р. Б. и дали тя е нужна на заявителката именно, за да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, или информацията ѝ е необходима с оглед постигане на други цели.

В заявлението жалбоподателката изрично е посочила целта, която преследва, като е уточнила, че е процесуален представител на конкретно физическо лице, страна по гр.д. 3068 / 2008 г. на СГС, I. състав и информацията ѝ е нужна с оглед представянето на тези документи по това дело.

При това положение, искането изобщо не би могло да се приеме като искане за предоставяне на информация, свързана с общественния живот в Б., с цел това лице да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, тъй като очевидно тази информация се иска, за да послужи по водено от нея в качеството ѝ на процесуален представител дело, т.е. информацията вероятно е от значение за довереничката на заявителката с оглед защита на нейната теза по конкретно съдебно производство.

Производството по чл. 28-36 от Закона за достъп за обществена информация е специално и обслужва постигането само на нормативно обявените цели. То не може

да се използва за снабдяване с документи, които не се отнасят до обществения живот и са необходими на гражданите не за да си съставят собствено мнение относно дейността си органите на държавната власт и местното самоуправление или на други задължени субекти, а за да упражнят други свои права и интереси.

Затова и приложимият за удовлетворяване на искането за достъп до сочената информация, представляващо такова за снабдяване с доказателства по соченото съдебно дело, е не този по ЗДОИ, а именно по реда на посочения в административния акт текст на чл.186 от ГПК, въз основа на който съдът, ако прецени, че доказателствата са относими към процесния спор, може да ги изиска от съответното учреждение или да снабди страната със съдебно удостоверение, въз основа на което тя да се снабди с тях.

Без значение за преценка на характера на исканата информация по процесното заявление и липсата на белезите на „обществена“ такава по смисъла на чл.2 от ЗДОИ, съответно без значение за настоящия спор се явява представеният по делото протокол от съдебно заседание по гр.д. 3068 / 2008 г. на СГС, I. състав, проведено след постановяване на оспореното в настоящото производство решение, от който е видно, че съдът е отказал издаване на съдебно удостоверение по искане на адв. Ц., в което са посочени част от исканите и с процесното заявление документи.

В конкретния случай, редът по ГПК, представлява „друг закон“, в който е „предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗДОИ, поради което този закон е неприложим.

По изложените съображения жалбата срещу постановеният отказ, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. Ц. срещу Решение № 1 от 24.10.2011 г. на Кмета на Район „В.“.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: